

Arrest

**nr. 171 168 van 1 juli 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die loco advocaat T. DEBROCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2015 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 januari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht werd.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2015 werd ingediend door': Naam:A. (...) Voorna(a)m(en): N. (...) Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: 20.04.1980 Geboorteplaats: Igdir Rr: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene werd op 29.01.2009 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 100 euro (x 5,5 = 550 euro) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg van ziekte of arbeidsongeschiktheid en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handels (in- voer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen.

Betrokkene werd op 29.11.2012 opgesloten in de gevangenis van Mechelen met het oog op zijn uitlevering naar Turkije omdat hij aldaar veroordeeld was voor het Hof van Assisen. Deze uitlevering vond plaats op 22.05.2013. Betrokkene werd op 05.12.2013 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 75 euro (x 6 = 450 euro) wegens het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Betrokkene tekende kennelijk dat toch verzet aan tegen deze veroordeling en werd daarop op 18.05.2015 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens belaging veroordeeld.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten, alsook de recidive blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogén verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opstelt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag, hoe begrijpelijk ook in de context van het contact met zijn zoon, niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht. Ongeacht de veroordeling in Turkije, die onterecht zou zijn geweest overeenkomstig de verklaringen van de advocaat van betrokkene, getuigt het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé -en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, de artikelen 40bis, 40ter, 43 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel en de verplichting om geen kennelijk onredelijke beslissing te nemen alsook het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt:

"(...) De bestreden beslissing maakt deze afweging niet. Zij stelt enkel dat artikel 8 EVRM een inmenging in het privéleven toelaat indien daarvoor een wettelijke basis is en indien een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren maar

ze motiveert niet in concreto waarom in dezen de bescherming van de openbare orde zou moeten primeren op het gezinsleven van verzoeker of waarom precies verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen. De loutere vermelding in de beslissing geldt niet als toetsing vereist door artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM staat als hogere norm boven de Vreemdelingenwet en derhalve dient de toepassing van de Vreemdelingenwet steeds te worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. De genomen maatregel moet gerechtvaardigd, noodzakelijk en proportioneel zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken en verplicht de administratieve overheid om vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan ze kennis heeft of zou moeten hebben. Dergelijke toetsing blijkt niet uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert niet afdoende op welke wijze het gedrag van verzoeker hic et nunc een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Ze verwijst louter naar de opgelopen veroordelingen en stelt zondermeer, in algemene bewoordingen en zonder opgave van enige concrete reden of motivering gesteund op het persoonlijke gedrag van verzoeker, zoals de wet nochtans vereist, dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving mag worden afgeleid. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State is evenwel duidelijk: het bestuur moet de actuele bedreiging of de neiging om dit gedrag in de toekomst te handhaven, onderzoeken en motiveren. Een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling is niet voldoende. De betwiste beslissing stelt dat het overtreden van de wetten en regels in België door verzoeker allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind zoals van een goed huisvader zou mogen worden verwacht en dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en (van) dit eigenlijk ook niet na te streven en dat daarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit een analyse van het strafrechtelijk verleden van verzoeker en in het bijzonder de omstandigheden waarin de strafbare feiten werden gepleegd kan men niet in redelijkheid tot dergelijk besluit komen. De meest zwaarwichtige veroordelingen van verzoeker dateren van lang voor de geboorte van zijn kind ni. de veroordeling in Turkije waarvoor hij werd uitgeleverd in 2013, zou feiten betreffen die dateren van 2000, in alle geval feiten van voor 01.12.2003, datum waarop verzoeker naar België kwam en de veroordeling in België van 29.01.2009 betreft feiten van 2006. Het kind van verzoeker is geboren op 26.09.2011. Deze gegevens zijn gekend of moeten minstens gekend zijn door verwerende partij. Hoger genoemde feiten kunnen verzoeker dan ook niet in tegengeworpen worden als niet getuigend van verantwoordelijkheidszin tegenover zijn kind, indien dit laatste trouwens een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen uitmaken, quod non. Blijven de veroordelingen van 05.12.2013 en 18.05.2015. Deze beide veroordelingen betreffen feiten die kaderen in de relationele moeilijkheden tussen verzoeker en de moeder van zijn kind. De betwiste beslissing erkent evenwel deze problematiek tussen de ouders en stelt zelfs dat het gedrag van verzoeker begrijpelijk is in de context van het contact met zijn zoon. Het is dan ook niet logisch dat de betwiste beslissing hieruit een gebrek aan integratie, of erger nog, aan wil tot integratie in de Belgische samenleving afleidt. Dit is minstens tegenstrijdig en niet redelijk verantwoord. Anderzijds getuigen deze feiten, hoe laakbaar ook, precies van de frustratie van een vader omdat hij de verantwoordelijkheid voor zijn kind niet mag opnemen. Tot slot blijft de vraag of een gebrek aan integratie of aan de wil daartoe, indien al bewezen, quod non in casu, een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving kan uitmaken. Uit lectuur van het vonnis van 19.02.2009 blijkt verder dat verzoeker geen dader maar een mededader was en dat hij bovendien niet louter mededader was maar ook slachtoffer en bij deze feiten ernstig verwond werd, waardoor hij nu nog steeds een arbeidsongeschiktheid heeft van 33% (stuk 7) en een fikse schadevergoeding toegekend kreeg. Zonder het aandeel van verzoeker in de feiten te willen minimaliseren blijkt uit het vonnis dat verzoeker bij de feiten geen initiatief nam doch actief werd opgezocht en aangevallen door de vader en broers van een Turks meisje waarmee hij een relatie had en dit enkel en alleen omdat de familie tegen deze relatie gekant was. Hij verdedigde zich tegen deze aanval met een mes maar de rechtbank oordeelde dat zulks niet proportioneel was en veroordeelde hem derhalve voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Uiteindelijk werd verzoeker door de vader van het meisje neergeschoten (in de rug!) met blijvend letsel als gevolg. Dit is een fundamenteel andere realiteit dan de voorstelling van zaken in de betwiste beslissing die totaal geen gewag maakt van het feit dat verzoeker ook slachtoffer was en niet de enige dader. De betwiste beslissing stelt ten slotte dat ze wel degelijk rekening houdt met artikel 8 EVRM "het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar ze legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven." Deze motivering slaat nergens op nu aan verzoeker tevens een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen terwijl anderzijds uit het

administratief dossier blijkt en door de betwiste beslissing zelfs wordt erkend, dat de verstandhouding tussen verzoeker en de moeder van zijn kind totaal zoek is en dit alles rekening houdend met het feit dat het kind slechts vier jaar oud is. Verzoeker heeft samen met zijn aanvraag bijlage 19ter verschillende documenten overgelegd die dat aantonen. De betwiste beslissing onderkent deze situatie ook waar ze stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon vaak agressief opstelt. Het is dus wetende dat de relatie tussen vader en moeder ernstig verstoord is en het kind slechts vier jaar oud is, niet redelijk om te stellen dat het gezin zich elders 'als gezin' kan vestigen en artikel 8 EVRM derhalve niet wordt geschonden. De betwiste beslissing schendt derhalve andermaal het evenredigheidsbeginsel. Ze weigert immers de afweging te doen tussen enerzijds de belangen van de Belgische samenleving en anderzijds deze van verzoeker en zijn Belgisch kind dat geen enkele band heeft met het thuisland van verzoeker, nog afgezien van de belangen van de Belgische moeder van het kind om eveneens contacten met haar kind te kunnen onderhouden. Door zo te oordelen heeft de betwiste beslissing dan ook de hoger genoemde wetartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden en is het enig middel is gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het verder betoog ter ondersteuning van het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een

kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

2.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen blijkt uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt, wat door de verzoekende partij niet wordt ontkend, dat zij *“op 29.01.2009 (werd) veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 100 euro (x 5,5 = 550 euro) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg van ziekte of arbeidsongeschiktheid en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handels (in- voer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen. Betrokkene werd op 29.11.2012 opgesloten in de gevangenis van Mechelen met het oog op zijn uitlevering naar Turkije omdat hij aldaar veroordeeld was voor het Hof van Assisen. Deze uitlevering vond plaats op 22.05.2013. Betrokkene werd op 05.12.2013 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 75 euro (x 6 = 450 euro) wegens het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Betrokkene tekende kennelijk dat toch verzet aan tegen deze veroordeling en werd daarop op 18.05.2015 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens belaging veroordeeld”*.

2.5. Verzoeker stelt dat hij het vonnis van 29 januari 2009 niet wenst te minimaliseren, hij betoogt namelijk *“zonder het aandeel van verzoeker in de feiten te willen minimaliseren”*. Hiermee bevestigt hij het motief dat hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld *“tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 100 euro (x 5,5 = 550 euro) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg van ziekte of arbeidsongeschiktheid en verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handels (in- voer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen.”* Uit voorgaande volgt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om vernoemd vonnis te betrekken in het onderzoek op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker betoogt dat de veroordelingen van 5 december 2013 en 18 mei 2015 feiten betreffen die kaderen in de relationele moeilijkheden tussen verzoeker en de moeder van zijn kind.

Het gegeven dat de verwerende partij deze problematiek tussen de ouders erkent en dat zelfs wordt gesteld dat het gedrag van verzoeker begrijpelijk is in de context van het contact met zijn zoon, betekent niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze tot de conclusie komt *“dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opstelt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag, hoe begrijpelijk ook in de context van het contact met zijn zoon, niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht. Ongeacht de veroordeling in Turkije, die onterecht zou zijn geweest overeenkomstig de verklaringen van de advocaat van betrokkene, getuigt het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde”*.

2.7. De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk een afweging tussen het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij enerzijds en de vrijwaring van de openbare orde anderzijds, en besluit hierbij dat *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten, alsook de recidive blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”* en *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé -en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”*

2.8. Verzoeker geeft te kennen zijn situatie anders te beoordelen, doch toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden verwezen naar het tweede lid van deze verdragsbepaling, waaruit blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling met een minderjarige zoon.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de weigering om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden gericht is op de bescherming van de openbare orde. Aangezien verweerder tevens op basis van concrete feiten heeft vastgesteld dat verzoeker nog als een gevaar voor de openbare orde moet beschouwd worden, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het door de bestreden beslissing beoogde doel en zijn privéleven. De Raad kan immers niet inzien waarom de privébelangen van verzoeker zouden moeten primeren op de bescherming van de openbare orde. Het feit dat verzoeker betoogt dat de relatie met de moeder van zijn vierjarig kind ernstig verstoord is en het kind geen enkele band heeft met zijn land van herkomst impliceert voorts niet dat verweerder geen rekening zou mogen houden met het gevaar dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde en leidt niet tot de vaststelling dat verweerder verplicht zou zijn om verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan. De kritiek op het motief dat het gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de weigering om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden gericht is op de bescherming van de openbare orde.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC